

Tron på Kristus bär kvällsdejuren Pirkko Ylönen

Text Martti Pyykönen, foto: Ville Auvinen

Teologiska institutet i Finland lever på många olika sätt med i studenternas vardag. Den vanliga tjänstetiden mellan klockan åtta och sexton räcker inte alltid till som arbetstid för en studerande utan man måste skriva uppsatser, kandidatavhandlingar och graduavhandlingar samt läsa böcker också senare. För att också utanför personalens arbetstider kunna hålla dörren öppen för studenterna erbjuder många av teologiska institutets trofasta vänner sin hjälp genom att utföra kvällsdejurens viktiga uppdrag. För somliga av dem går uppdraget rent av vidare i familjen såsom fallet är för Pirkko Ylönen som har blivit välkänd för många studenter.

Pirkko som flyttade från Nummi-Pusula till Esbo år 1965 har utfört sitt livsverk i Diakonissanstaltens barnhem. Efter att ha studerat i hemvårdarinstitutet stannade Pirkko först i institutets eget barnhem över sommaren, men så såg hon en arbetsplatsannons från Diakonissanstaltens barnhem.

– Barnen var min grej. Jag tyckte mycket om mitt arbete trots att det var krävande och intensivt. Barnen bodde permanent i barnhemmet och det gjorde också vi som

arbetade där, men vi hade våra egna rum. I början fanns det i barnhemmet barn från 3-åringar till vuxen ålder berättar Pirkko Ylönen.

Efter någon tid grundades i anslutning till barnhemmet en avdelning för spädbarn. Pirkko övergick till arbetet bland dem för de följande nio åren.

– På spädbarnsavdelningen var arbetet synnerligen krävande, men jag gillade det. Det var tungt att se från hurudana omständigheter barnen kom till barnhemets spädbarnsavdelning, säger Pirkko.

Arbetet i spädbarnsavdelningen upphörde när Pirkko Ylönen fick förtidspension på grund av en trafikolycka. Pirkko och hennes man Ahti var på semesterresa i Vuokatti på cykel. En bil körde ut trots triangelmärket och stötte till Pirkko när chauffören inte märkte hustrun som cyklade bakom Ahti. Pirkko flög ner från cykeln och slog sitt huvud i asfalten. Skyndsamt fördes hon till centralsjukhuset i Uleåborg och därifrån vidare till Jorv. Under sommaren 2002 tillbringade hon två månader på sjukhus. Ända tills nu har Pirkko fått rehabilitering för den traumatiska hjärnskadan som olyckan förorsakade. Utåt syns skadan inte, och Pirkko har

själv lärt sig leva med den.

Pirkko Ylörens man Ahti har gått vid hennes sida. Paret gifte sig år 1983.

– Jag har alltid trott på Gud, men genom Ahti fick jag bli bekant med Jesus och med bönen, berättar Pirkko.

Under mera än tio år hade Ahti Ylönen verkat som kvällsdejour i Teologiska institutet och Pirkko fick bekanta sig med institutets verksamhet genom olika talkouppgifter där paret också kunde arbeta tillsammans. Sedan Ahti lämnade bort kvällsdejoureringen på grund av sitt hälsotillstånd fick Pirkko kallelsen att fortsätta på mannens plats under kvällarna i institutet.

Kirsi Sell ringde mig hösten 2013 och bad mig komma som kvällsdejour. Först tänkte jag att jag inte kan, jag är ju inte Ahti, erinrar sig Pirkko.

Pirkko Ylönen anländer tisdag kväll till teologiska institutet strax före klockan fyra. Enligt Pirkko består kvällsdejurens arbetsuppgifter framför allt ”att öppna dörren och besvara frågor”.

De flesta hälsar när de kommer in genom dörren och det är trevligt. Jag tycker om ungdomar, ni är så söta säger Pirkko med ett skratt.

Vid sjutiden stänger Pirkko dörren och beger sig hemåt. Men ännu då händer det att någon äldre studerande som har blivit betrodde med en egen nyckel stannar kvar i den mörknande kvällen.

I sin hemförsamling i Esboviken är Pirkko aktivt med i verksamheten. Närmast hjärtat upplever hon bönegruppen där hon i början fick vara med tillsammans med Ahti. Bönegruppen ber med namns nämnande för församlingens anställda och för sommarens konfirmander, men den finns också där för särskilda situationer.

– Från bönegruppen kan det komma textmeddelanden när som helst. I början upplevde jag ibland det som tungt när mobiltelefonen fick ta emot flera böneämnen på en gång. Men efter att jag själv har varit i behov av förbönsstöd och också fått det har jag förstått hur viktigt det är. Och jag får vara med säger Pirkko med glädje.